

Napraví
svou dávnou
chybu, nebo
udělá další?

Jacqui Rose

JEDNA
VELKÁ
LEZ

Jedna velká lež

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.domino.cz
www.albatrosmedia.cz

Jacqui Rose
Jedna velká lež – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jacqui Rose

JEDNA
VELKÁ
LEŽ

2020

*Věnováno mým třem báječným dětem, jež jsou vzduchem,
který dýchám, a tlukotem mého srdce.*

*A také mé úžasné agentce Judith Murdochové,
která ve mně uviděla skrytý potenciál,
o němž jsem já sama neměla ponětí. Díky!*

*Kniha rovněž patří Keshini Naidoo, mé bývalé redaktorce.
Tou sice už není, ale dopadlo to, jak nejlépe mohlo –
stala se mou přítelkyní.*

„Soho“ – je odvozeno od loveckého pokřiku
oblíbeného v sedmnáctém století.

KAPITOLA JEDNA

„Dean Street, prosím.“

Casey Edwardsová seděla na zadním sedadle černého taxíku a tiskla se k potahu z šedé umělé kůže. Byla vyčerpaná, ale věděla, že nemá smysl pokoušet se dřímat. Na to je příliš rozrušená a odhodlaná dotáhnout svůj záměr do konce. Rozhodla se, sbalila si tašky a šla na drink, který zatraceně potřebovala.

„Jste tu služebně, nebo na výletě, mladá paní?“

Taxikář ji upřeně pozoruje bledě modrýma očima prostřednictvím zpětného zrcátka. Jednoduchá otázka, ale Casey na ni nedokáže odpovědět. Není tu pracovně a určitě se nepřijela bavit. Šofér toho v podstatě ví tolik, co ona. Nenechal se jejím mlčením otrávit a pokračoval v monologu, zatímco se auto probíjelo provozem na věčně přeplněné Euston Road.

Casey nepřítomně hleděla z okénka na auta, která je míjela. Vzpomínala na události z dnešního rána.

Otevřela oči a pohlédla dolů. Kdo je ten nahý chlap, co jí jako špaček usnul na noze? Maličko se posunula doprava a hlasitě zasténala, protože jí okamžitě začala třestit hlava. Stopy po spermatu mezi jejíma nohama dokládaly smutnou skutečnost, že se zase vyspala s úplně cizím mužem.

Její život, to byla série trapného sexu, posíleného alkoholem, a teď poprvé přidala do téhle toxické směsi kokain.

Zvedla se z nevelkého dvojlůžka a znovu se podívala na chlápka, který na okamžik otevřel oči, než se převalil na druhý bok a hlasitě si pšoukl. Casey se ušklíbla. Pokoušela se vybavit si události z předešlého večera, ale hlava jí pukala bolestí, a z pokusů přemýšlet ji mučila ještě víc.

Mlhavě si vzpomínala, jak se oblékla do nevypraných upnutých džínů, bílého trička s nápisem Gap a černé kožené bundy, než se vydala do Luigiho vinného baru na rohu Station Road. Vzpomínala si, že si objednala předraženou skotskou na ledu – drink, který jí měl dodat odvalu, co tak nutně potřebovala, ale místo toho se stal jen prvním z mnoha panáků. Do paměti se jí především zapsalo pálení whisky na rtech. Nedokázala si vzpomenout, jak mohla skončit v ošuntělém hotelovém pokoji a rozdat si to s chlapíkem očividně trpícím plynatostí.

Cestou k odhozenému šatstvu uviděla na otrřískaném prádelníku zbylý kokain, úhledně rozdělený do lajn. Zvedla srolovanou dvacetilivobrovou bankovku, sklonila se a lačně nasála jemný bílý prášek. Okamžitě ho ucítila vzadu v krku. Zanechával po sobě kyselou pachutí následovanou mravenčením, jak se droga dostávala do hlavy a do těla.

Rozhlédla se po místnosti a všimla si, že její cestovní taška zůstala pootevřená. Oči okamžitě zachytily ošoupané desky červeného deníku, ležícího mezi pomuchlaným oblečením.

„Nechalas mi něco?“ Neznámý muž se postavil za ni a objal ji kolem nahého pasu. Naklonil se a políbil ji zezadu na krk. Znechuceně se otrásla. Když se sklonila, aby si ještě trochu šňupla, cítila, jak se jí mezi nohy dere jeho ztopořený penis. Doufala, že ji koks natolik otupí, aby nevnímala, co se s ní děje.

„Jak to chceš, kotě? Pomalu a tvrdě, nebo rychle a drsně?“

Připadal jí k smíchu. Vážně si myslí, že se s ním nějaká ženská spustí, když ji začne zasypávat hláškami jako z nějakého laciného amerického péčka? Nejradši by mu řekla, aby vysmahnul, ale místo toho si povzdechla a líně zavrňela v laciném porno stylu jako on:

„Klidně si vyber, zlato. Hlavně ať ti to dlouho netrvá.“ Věděla, že to bude naposled. Musí to tak být. Už není cesty zpět. Nějak potřebovala sama sebou pohrdat. Tohle sebeznehodnocení jí má připomenout, co ji čeká, pokud to nezvládne. Pokud se nedokáže změnit.

V očích ji štípaly slzy, když pokorně nechávala muže hrubě bloudit rukama po jejím těle.

Když bylo po všem, Casey se oblékla a odkráčela. Nechala chlápka, ať si hladově užije zbytek koxsu. Toužila po jediném – co nejdřív odtud vypadnout. Nasednout do vlaku a vydat se do Londýna, přestože se tomu městu řadu let úporně vyhýbala. Je čas vrátit se.

„Nevěděl jsem, že slepejší smějí řídit!“ rozčiloval se šofér. Prudce předjel bílý fiat a vytrhl tím Casey ze zamyšlení. Před hasičskou stanicí na Shaftesbury Avenue je čekala dopravní zácpa v podobě tří patrových autobusů, a když se jí podařilo prolomit, taxikář za přehnaného gestikulování a klení konečně odbočil vpravo do Wardour Street.

„Mám vás vyhodit tady, nebo to mám objet? Je tu jednosměrka, takže dolů to nejde.“

„Tady mi to stačí.“ Zastavil u chodníku, aniž zapnul blinkr, takže cyklista jedoucí za ním musel prudce odbočit na druhou stranu a málem skončil pod projíždějícím autem.

Řidič chtěl devět liber. Podala mu desetilibrovou bankovku a sledovala, jak za divokého troubení mizí v dopravní zácpě. V oknech barů, které mījela, zachytila svůj obraz. Nahrbená ramena, ženská utahaná životem. Bylo jí pouhých dvaatřicet, ale cítila se mnohem starší. Každý další den jí připadal jako celý život. Pokračovala dál ulicí a všímala si podivné kombinace georgiánských domů, kdysi obývaných aristokratickými rodinami, a ryze současných obchodů a restaurací. Žaludek se jí svíral vzrušením.

Byt sice zatím neviděla, ale po telefonu jí bylo řečeno, že prošel renovací, stojí skoro proti divadlu Soho a poblíž je hospoda. Před společnými vchodovými dveřmi Casey uviděla turecký pár. Ti dva se hlasitě hádali a jí pokleslo srdce z představy, že tohle budou její noví sousedé.

Schůzku s domácím si domluvila na čtvrtou. Ukázal se v půl šesté.

„Doufám, že jsem vás nenechal čekat,“ spustil Bernard Goldman takovým tónem, z něžž bylo jasné, že ve skutečnosti je mu to úplně ukradené. Z hnědého koženého kufříku vytáhl těžký svazek klíčů a dál pokračoval znuřeným hlasem:

„Jak už jsem povídal do telefonu, platí se měsíc dopředu a jedno měsíční nájemné si nechávám jako kauci. Každý měsíc za vámi přijdu a peníze si vyzvednu v hotovosti. Když je nedostanu, stěhujete se. Jasně?“

Casey přikývla a následovala ho po holém schodišti k otlučeným bílým dveřím v nejhořejším patře budovy. Zůstal u nich stát a Casey chvíli trvalo, než si uvědomila, na co čeká. Rychle prohrábla kabelku a vytáhla velkou obálku, kterou mu podala.

Trvalo několik minut, než peníze dvakrát přepočítal. Výsledek ho potěšil.

„Tady máte klíče – od bytu, domu a skříňky s měřáky. Kdybyste měla nějaký problém, moje číslo znáte.“

„Co smlouva?“

„Co je s ní?“

Domácí si povzdechl a poškrábal se na olupující se hlavě. Sarkasticky odpověděl:

„Oukej. Já souhlasím, vy souhlasíte. Spokojená?“

Otočil se a krácel ze schodů. Casey zaslechla prasknutí domovních dveří, jak pospíchal pryč. Stála na horní podestě a sama sebe se ptala, co tu pohledává. Zhluboka se nadechla a zastrčila klíč do zámku.

Bylo to horší, než čekala – a to si nedělala žádné iluze. Hnědé tapety s kašmírovým vzorem se odlupovaly od stěn a odhalovaly bezpočet drátů. Nábytek se tu nevyskytoval a holé podlahy z prken Casey považovala za požehnání. Bůhví, jak by vypadaly koberce a co by v nich žilo. Z kuchyně se vyklubal kuchyňský kout jakoby nahonem zbudovaný ve vzdáleném koutě místnosti ve tvaru L. Sporák pokrývala špína a Casey napadlo, že je nejspíš dobře, že nerada vaří. Konvice byla kupodivu nová, takže ráno si může dát alespoň hrnek kafe, aniž by se musela bát, že ji praští proud.

Otevřela dveře koupelny, aby se podívala, jaké hrůzy se tam skrývají, a okamžitě je zase zabouchla. Poslední dveře vedly do ložnice. Čekalo tam na ni dvojlůžko s matrací stále zabalenou v igelitové fólii a noční stolek s nohou podloženou hraničkou zažloutlých pornočasopisů. Velké okno bez záclon shlíželo na ulici.

Ačkoliv by se nejradši chopila tašek a přenechala byt jeho původním hmyzím obyvatelům, neměla na vybranou. Musela zde zůstat. Nájemné spolu s kaucí se vyšplhalo na téměř tři a půl tisíce, čímž přišla o úplně všechny úspory. Rozhodně si nemohla dovolit o ty peníze přijít. Kromě toho se pan Goldman, na rozdíl od většiny pronajímatelů, spokojil s hotovostí a nevyžadoval žádná doporučení. Casey věděla, že by v Londýně těžko sehnala byt, jehož majitel by po ní nechtěl oficiální dokumenty. Neurvalý pronajímatel a brloh místo bytu byly daní, kterou musela zaplatit. Protože se jí hnusilo znovu otvírat dveře koupelny, opláchla si obličej a vyčistila zuby ve dřezu v kuchyni. Z tašky vytáhla béžový svetr a dotkla se otrhaného červeného deníku, ležícího na jejím dně. Začala si ho psát v patnácti a vydrželo jí to jenom dva roky, ale nikdy ji nenapadlo deník vyhodit. Během let, kdy se stěhovala po severní Anglii, byl deník vždycky to první, co si sbalila. Nedokázala ho vyhodit, ale ani otevřít. Teď nemá na vybranou. Jestli se chce znovu spojit s dívkou, jíž kdysi byla, musí si vzpomenout. Ta dívka měla naději, ambice, ale co je nejdůležitější, byla nevinná. Když Casey přemýšlí o tom, jaká kdysi bývala, připadá jí, že vzpomíná na úplně jiného člověka.

Otevřela odrbané desky a přečetla si první stránku, popsanou velkými červenými tiskacími písmeny. Zápis se roztahoval na dvou řádcích.

Sobota 15. července 1995

*PROBOHA, JSEM TĚHOTNÁ!!!! TÁTA S MÁMOU MĚ
ZABIJOU.*

Sklapla deník a hodila jej nazpátek do tašky. Potřebovala drink. Nejlépe několik. Byl to dlouhý den a ona odmítá cítit se provinile

kvůli tomu, že se potřebuje zbavit nepolevujícího napětí. S dobrými úmysly může začít až zítra. Teď si dovolí trochu se pobavit.

Rozhlédla se po svém novém domově a uvědomila si, jak je přílišně osamělá. Hodně se stěhovala, a tak neměla moc příležitostí se s někým sprátně seznámit. Ale tohle je jiné a vlastní opuštěnost ji děsí. Před pravdou neutečeš. Klesla na samé dno, a jestli má z téhle díry někdy vylézt, musí sebrat odvalu a dotáhnout do cíle to, proč sem přijela.

Už nedokázala vydržet v bytě ani o vteřinu déle. Rychle si natáhla svetr, rozčesala si dlouhé kaštanové vlasy a popadla bundu. Seběhla dolů po schodech právě včas, aby uviděla ženu ze spodního bytu, jak ji po ulici vleče nějaký muž, očividně fetiš.

Kráčela po Old Compton Street a zastavila se před komediálním klubem, aby si přečetla, jaký nabízí program. Trocha smíchu by se jí hodila. Ale dnes večer se především potřebovala někde v klidu napít a rozmyslet si, co udělá. Koneckonců sem přijela z určitého důvodu a nechce se nechat rozptylovat něčím jiným. Pokračovala v cestě do srdce Soho. Nevšimla si upřeného pohledu muže stojícího na druhé straně ulice.

KAPITOLA DVĚ

Alfie Jennings nenáviděl štětky. Nevadilo mu šukat je, ale tím to končilo. Rozhodně si nepřál s nimi povídat. Keců si užil dost doma od své ženy Janine, takže nepotřeboval, aby mu nějaká kozatá šlápotka krmila uši snůškou blábolů. Chtěl si jenom nechat v klidu vykouřit péro, a teď musí poslouchat, jak tahle kurva mele páte přes deváté.

„Včera v noci byla venku zatracená zima. Málem mi umrzly ceciky. A to bylo přes den sluníčko. Zbytek týdne má popršet, ale já mám...“

Bota prolétla těsně kolem jejího obličeje, což byl Alfieho záměr. Nerad mlátil ženské, pokud doopravdy nemusel, ale teď k tomu vážně neměl daleko. Tahle flundra mu tím svým žvaněním příšerně leze na nervy.

„Au! Sakra za co, Alfe? Mohls mě praštit do ksichtu!“

„Kdybych měl zájem vojebat prostofekou rosničku, zavolal bych Ulrice. A kdybych ti chtěl jednu vrazit, zlato, tak věř, že bych se střelil.“

„To je od tebe moc pěkný. Uvědomuješ si vůbec, že bys mi tím škrpálem mohl rozbít pusu? Jak bych ti pak mohla vyhulit klacek? Trvalo by minimálně tejdén, než by se mi to zahojilo. Celej tejdén bych byla bez výdělku, nemluvě...“

Alfie zamířil do koupelny a zabouchl za sebou dveře. Kurvy už nejsou to, co bývaly. Pamatoval časy, kdy šukaly, kouřily a držely hubu. Teď si chtějí povídat. Domnívají se, že na to mají právo. A to ho nekonečně sralo. Chtěl děvku, ne manželku.

Z druhé strany dveří k němu stále doléhaly stížnosti. Alfie Jennings se opřel svalnatým tělem o umyvadlo z černého mramoru, které ho stálo majlant a přidělalo mu spoustu starostí.

Chlápci, kteří umyvadlo přivezli, se mu pokoušeli nakukat, že je moc těžké na to, aby ho vynesli do schodů. Vymlouvali se na zdravotní a bezpečnostní důvody s tím, že nemají jinou možnost než ho nechat venku na chodníku. Nabídl každému dvacku a zdvořile je požádal, aby udělali výjimku. Ale oni mu dál odmítali vyhovět a pořád pyskovali.

„Sorry, kámo, ale nestrhnu si kvůli vám hřbet, ani si nenechám dát pokutu za špatné parkování. Budete si muset najít jiný hejly, aby vám ten krám vytáhli do schodů.“

Alfie dopřál mužům čas, aby se mohli vítězoslavně ušklíbnout jeden na druhého, než popadl upoceného tlustocha pod krkem a přišpendlil ho k čerstvě vymalované stěně na chodbě. Neušlo mu, že chlápek strachy cení žluté zuby.

„Uděláš líp, když sklápneš, zmrde, nebo naopak já udělám něco, čeho budu litovat.“ Pohled na vyděšené tváře obou mužů Alfieho úžasně pobavil. S o to větší chutí později sledoval, jak ti dva drzí nýmandi vlečou ručně vyrobené umyvadlo do patra a z přeražených nosů jim crčí krev.

Celá společnost se mění. Nikdo nechce pro druhého nic udělat, ledaže mu z toho něco kápne. Alfie si uvědomoval, že nikdo by neměl zacházet do takových extrémů, jenom aby přiměl pár nemakachenků k tomu, aby mu pomohli. Ne že by si rvačky neužíval. Násilí pro něho bylo něco jako dobré víno, které si vychutnával, a potěšilo ho v kterékoli denní době.

Povzdechl si a otevřel okno s kouřovým sklem. Spokojeně naslouchal zvukům West Endu a užíval si závany studeného vzduchu, útočícího na jeho nahou hruď.

Okna bytu směřovala na jeho oblíbenou londýnskou ulici a přímo naproti stál jeho klub. Old Compton Street byla podle Alfieho srdcem Soho. Dokonce by se hádal, že je srdcem celého hlavního města. Nikdy se jí nenabaží. Stále cítil vzrušení, které zakoušel už jako malý kluk, když v sobotu večer nastoupil s otcem do autobusu číslo 8 a mířili z ponurého East Endu do věčně živých ulic Soho.

Otec pravidelně navštěvoval starou prostitutku, bydlící na konci Greek Street poblíž Soho Square. Syna nechával venku bez ohledu na počasí. Přestože to měl být další zákeřný způsob týrání ze strany záštiplného fotra, Alfie se na tyhle výlety těšil. Využíval příležitosti prozkoumat vůně a zvuky zdejších ulic. Dokonce i za těch nejmrazi- vějších nocí dokázala světla a přítomnost tolika lidí Alfieho rozehrát.

Seznámil se s vyhazovači z klubů a s bezzubými nočňátky a jejich vulgárními fóry, když sháněly kunčofty přede dveřmi peep show v Brewer Street. Sledoval pasáky a gangstery, lelkující na nároží Wardour Street, a malé podvodníčky a překupníky drog v postranních uličkách. Alfie miloval každý okamžik.

Připadal si jako na jiné planetě. Nic nepřipomínalo East End s ulicemi poskládanými z šedivých domů, kde to na každém rohu páchlo chudobou.

„Až vyrostu, pořídím si tady klub. Koupím si tenhle.“

Bylo mu dvanáct, když ukázal na černě natřenou budovu se stříbrnými dvojítymi dveřmi a černým vývěsním štítem se stříbrnými písmeny. Otec se na něho tak strašně zamračil, až Alfie zalitoval svých slov.

„To máš větší šanci dostat se na Měsíc. Ty nebudeš mít nikdy nic, skrčku.“

„Aspoň si nebudeme mít co vyčítat,“ odsekl drze.

Schytal od fotra takovou nakládačku, až to odneslo zlomené žebro, a čekala ho dlouhá cesta do nemocnice Whitechapel. Navzdory vši bolesti se Alfie domníval, že stálo za to říct tomu starému ochlastovi pravdu.

V den, kdy Alfie dovršil dvacátý třetí rok, si koupil vytoužený klub na Old Compton Street. Ten s černým štítem a stříbrnými písmeny. Vyzvedl svého věčně nalitého otce ze špinavého sociálního bytu v Mile Endu, nacpal ho do auta a zase ho z něj vytáhl před dvojítymi stříbrnými dveřmi nově zakoupeného klubu, který se stal základem Alfieho impéria.

„Pořádně se podívej, ty mizero! Tohle všechno je moje – do poslední cihly! A teď mi vykládej, že nikdy nebudu nic mít!“

Otcův úšklebek se nezměnil, ale přibýlo k němu něco nového. Strach. A Alfie mu se ten pohled líbil.

Zíral na fotra a sledoval, jak se strach mění v posměch. „Je mi jedno, kde bereš prachy. Nic se nezmění na tom, že jsi malej bezcennej šmejď. Zbytečněj jako třetí rukáv u svetru.“

Alfie ho kopl do hlavy, až upadl zády na chodník pod nohy procházejícího chodce. Alfie pokračoval v běsnění. Dupal otci po žebrech, šlapal mu po obličejí. Slyšel, jak praská nosní přepážka muži, který ho léta tloukl a ponižoval. Smál se, když přišel ožralý z hospody, přinutil svého syna padnout na všechny čtyři a pak se na něho vymočil.

Přestal po fotrovi skákat, až když ho od něho odtrhl vysoký černý maník s dredy. Alfie senior zůstal ležet v kaluži krve a zakrýval si obličej zkroucený bolestí. Jeho syn ucítil na tvářích slzy. Částečně brečel zlostí, částečně kvůli své matce, a především oplakával sebe.

O několik roků později měl Alfie nějakou práci poblíž Mile End Road, když před hospodou U Kobylí hlavy zahlédl starého bezdomovce. Sáhl do kapsy, aby mu dal nějaké drobné – zrovna totiž vyhrál na psích dostizích a měl vynikající náladu. Ale když se na rostlého pobudu podíval podruhé, zahlédl ve vousaté tváři zcela zakryté dlouhými vlasy povědomé ledově šedé oči. Podle nich ho poznal. Chvilí se vzájemně propalovali pohledem. Ani jeden nic neřekl. Zírali na sebe se syrovou nenávisť, než se Alfie otočil a zamířil zpátky ke svému vozu.

Usadil se za volantem a vydržel za ním sedět několik hodin. Hlavu měl plnou bolestných vzpomínek, ale když začalo nad střechami šedivých domů East Endu stoupat vycházející slunce, zastrčil klíček do zapalování a odjel pryč od své minulosti, pryč od bolesti. Od té doby otce už nikdy neviděl.

Alfie by nedokázal říct, proč má tuhle ulici tak rád. Koneckonců je plná zženštilých mužů a turistů, a ani pro jedny pochopení nemá – ale kupodivu si tady připadal doma. Během let si v Londýně pořídil další majetek: byty v Docklands, obchody v East Ham a také rozlehlé rodinné sídlo s osmi ložnicemi v Essexu, kde žil se svou ženou Janine a dcerou Emmií. Přesto se vždycky vracel do téhle ulice, ačkoliv rodině nikdy nedovolil jet s ním. Doma byl Alfie

manžel a otec, ale tady, ve svém vlastním bytě se stával Alfiem – mužem.

Janine tady nikdy nebyla, ale ne proto, že by se dost nesnažila. Nikdy nepromeškala jedinou příležitost se sem vnutit. „Proč s tebou nemůžeme jet do Westu, Alfie? Byla by to pro mě vítaná změna. Ale no tak, Alfie, nenech se přemlouvat!“

Manželka na něho prosebně hleděla přes velký stůl a po bradě jí stékal vaječný žloutek. Alfie nechápal, jak ho mohlo někdy napadnout si ji vzít. Když se seznámili, byla to rozkošná droboučká bytůstka, plachá a ostýchavá. Avšak během dvaadvaceti let se změnila k nepoznání. Stala se z ní tlustá a věčně nespokojená nána, která do všeho moc kafrá.

Nikdy na ni nevztáhl ruku a sám nechápal proč. V případě ostatních neměl s násilím problém, ať už dal pěstí borci, který mu dlužil peníze, anebo profackoval kurvu za to, že moc držkuje. Zábrany cítil pouze vůči rodině.

V hloubi duše věděl, proč Janine nikdy neudeřil, ačkoliv bůh je mu svědkem, že ji má chuť ztřískat pokaždé, kdy je s ní déle než hodinu. Jeho zábrany pramenily z dětství, kdy se denně stával svědkem toho, jak táta mlátí mámu.

Život s Alfiem seniorem byl na Annabel Jenningsovou nakonec trochu moc. Malý Alfie přišel jednoho dne domů ze školy a našel její bezdeché tělo ležet v kaluži krve v kůlně stojící v dolní části zahrady. V prstech stále svírala zahradnické nůžky, kterými se bodla do krku.

Alfie seděl až do rána vedle ní a držel ji za studenou ruku. Chvillemi řval zoufalstvím, chvílemi tiše plakal. Doufal v zázrak, který ji přivede zpátky do života.

Jakmile se vrátil otec domů a zavolal lékaře, Alfie odešel ven a zmlátil do bezvědomí první dítě, na které narazil.

Ani by nespočítal, kolik diet jeho žena držela, a zdálo se, že žádná nezabrala. Každým rokem byla tlustší a širší. Ironií bylo, že jediné, co na ní ztrácelo váhu, byla řadra, ta část jejího těla, která ho nejvíc přitahovala. Proměnila se v povislé prázdné pytle, a když

Janine ležela na zádech, visela po stranách jejího těla a téměř se dotýkala matrace.

„Proč se mě už nedotýkáš?“ stěžovala si Janine. „Vsadím se, že máš v Soho nějakou vychrtlou děvku, a proto nechceš, abych se podívala do tvého bytu.“

Většinou byl Alfie schopen manželku přesvědčit, že tu skutečně není nikdo jiný, a nedostatek sexuálního zájmu o její osobu přičítal únavě. Ale někdy slova nestačila a on byl nucen přistoupit k činu. Šukat moji ženu je stejné jako šukat mersejský tunel, pomyslel si – velký, studený a bez vášně.

Když se rozhodl ji obskočit, míval potíže s erekcí, což podle něj hovořilo za vše. Postavil se mu totiž i s tou nejstarší a nejošklivější šlapkou. Avšak Janine Jenningsová se svou obří tlustou papulou a stejně obří tlustou pulinou měla na jeho ubohý penis umrtvující efekt.

Z čiré nostalgie Alfie ponechal klubu černý vývěsní štít. Stal se připomínkou, že si nesmí dovolit sebemenší selhání. Strach ze selhání byl odkazem jeho otce, který mu bez přestání opakoval, že v životě nic nedokáže. A tak se každý den, kdy přišel do klubu a zastrčil klíč do impozantních dveří, stal důkazem, že se osvědčil a na fotrova slova nedošlo.

Klub vlastnil od svých třidvaceti. Zmodernizoval ho a přejmenoval na Annabel's Whispers, ačkoliv každý o něm mluvil jako o komediálním klubu Whispers, anebo stručně o Whispers. Ale pro Alfieho to byl vždycky Annabelin šepot. Svůj podnik totiž pojmenoval po své mírné matce. Byl to způsob, jak udržet při životě její památku. Což bylo pro Alfieho obzvláště důležité, protože si už nedokázal vybavit její tvář. Strašně se za to styděl a utápěl se v hlubokém smutku. Kdykoliv se pokoušel vzpomenout si, viděl jenom krev a slyšel svůj dětský jekot.

Klub prosperoval a časem se stal užitečným nástrojem v jiném byznysu. Setkávali se v něm největší hráči londýnského podsvětí. Byl místem, kde se skladovalo kradené zboží a praly se špinavé peníze, avšak Alfie si nejvíc cenil pověsti, kterou měl jeho podnik

na veřejnosti. Z obyčejného baru se proměnil na klub komediální a noční. Kdykoliv se v byznysu konalo něco velkého, odehrávalo se to zde. Občas mu prokázali laskavost velcí hráči, popotahující z doutníků, anebo se uchýlil k tomu, o čem věděl, že zabírá nejlépe – k úplatkům a hrozbám. Alfie udělal, co bylo třeba, aby měl klub Whispers dobrý zvuk.

Často se sám postavil na jeviště, aby dodal představení šťávu, a sklízel nejhalasnější smích. Byla to jedna z výhod jeho postavení. Byl pan Někdo. Člověk, kterého se ostatní bojí, takže i když na pódiu nepředváděl nic extra legračního, obecenstvo se smálo, protože si zkrátka netrouflo zachovat se jinak.

Ne že by si přál, aby tomu tak bylo. Toužil po upřímném smíchu a aplausu. Představení na stojáka vážně miloval, ale jeho problémem byly nervy.

„Jsi sevřený a upjatý jako číča irské jeptišky. Potřebuješ se uvolnit, Alfe. Musíš se bavit, místo aby sis dělal starosti, co si ostatní pomyslí, a trásl se strachy, že budeš trapný,“ opakovala mu ustavičně Janine.

„Děkuju za radu, Oprah. Až budu stát o tvůj názor, Janine, tak si o něj řeknu. Do té doby drž tu svoji tlustou chleběrnu zavřenou.“

Vztekle odkráčel pryč a práskl za sebou dveřmi, protože Janine uhodila na citlivou strunu. Pravdou zůstávalo, že mu záleželo na tom, co si o něm lidi myslí, a nad hlavou se mu vznášelo slovo „fiasko“. A čím víc o něm přemýšlel, tím víc narůstalo. Těsně předtím, než měl vstoupit na pódium, kde si ho vyhledalo bodové světlo, a když viděl, jak k němu obecenstvo dychtivě vzhlíží, nervy zapracovaly. Zpotilo se mu čelo i dlaně a pečlivě naučený text se mu vypařil z paměti. Zůstala jen panika a strach.

Přál si, aby se mohl svěřit svým přátelům, ale věděl, že tuhle slabost nemůže před nikým přiznat. Nikdy. Musí dbát o svou pověst. Přece nechce, aby se někdo domákl, že velký Alfie Jennings, muž, před nímž se kdekdo třese, umírá na jevišti trémou. Posmívali by se mu a strach z výsměchu byl skoro stejně velký jako nervy před publikem. Dokonce potají chodil k hypnoterapeutovi na Harley Street a platil jako mourovatý, aby ho zbavil strachu, ale nepomohlo to. Zdálo se, že na tohle nic nezabírá.

Ještě před pěti lety měl Alfie tajný byt přímo nad klubem, ale když se kšefty množily a začaly se vyplácet, rozhodl se koupit střešní byt přes ulici. Stal se jeho druhým domovem. Ne že by tehdy byl na prodej. Majitelé neměli ani v nejmenším chuť se stěhovat – dokud za nimi Alfie neposlal tři svoje ranaře s drsným varováním a nabídkou. O šest měsíců později se nastěhoval.

Klub přežil bombu plnou hřebíků, ačkoliv Admirál Duncan, hospoda o několik čísel dál, tolik štěstí neměla, stejně jako někteří její štamgasti. Ale komediální klub Whispers teroristický útok přestál, a když se Alfie podíval přes ulici, pocítil v hrudi tutéž pýchu, jako když poprvé uviděl Emmii.

Z myšlenek ho vytrhlo bušení na dveře.

„Alfie, pusť mě dovnitř, lásko! Potřebuju se vyčurat.“

Cítil, jak v něm vzlíná vztek. Tahle štetka je nejenom prostořeká, ale taky si myslí, že bude chcát v jeho drahé mramorové koupelně. Prudce otevřel dveře a zpražil pohledem ženu stojící před ním, která mu před hodinou kouřila ptáka a strkala mu jazyk do zadku. Stála tu, jak ji pánbůh stvořil, a kroužila obrovskými nahými prsy. Mračila se.

„Bože, to to trvalo! Myslela jsem, že prasknu jako přehrada.“

Hned nato ohromeně zaječela, když ji Alfie zvedl a vynesl ven z bytu.

„Pusť mě, ty sráči!“

„Potřebuješ čurat? Tak se vychčij na ulici jako pes. Stejně jsi tam doma!“

Její protesty nebral na vědomí a bez cavyků ji vyhodil na ulici jako pytel odpadků dřív, než zachytil pohled ohromené ženy stojící na druhé straně ulice, kde si četla klubovou vývěsku. Spočinul očima na štíhlém těle, zaobleném na těch správných místech, dlouhých kaštanových vlasech a plných červených rtech. Na okamžik zůstal ohromeně stát. Dočista zapomněl na flundru, kterou právě vyhodil, i na představení chystané na večer. Poprvé ve svém životě si Alfie Jennings připadal jako očarovaný. V duchu ženu vyzýval, aby šla dovnitř, ale ona se otočila a vyrazila opačným směrem. Napadlo ho, že se vydá za ní a okouzlí ji svým šarmem, ale napřed se potřeboval osprchovat a smýt ze sebe tu štetku. Nijak by mu neprospělo, kdyby

z něho táhl pach jiné ženy. Kromě toho jeho ptáček jarabáček nikdy nehladověl. Soho je plné prvotřídních koček, které čekají, až je někde položí.

KAPITOLA TŘI

Už bylo šest a Oscar Harding se potřeboval připravit. Snažil se o to od rána, ale zjistil, že se nedokáže soustředit po tom, co se probudil a uviděl vedle sebe ten masakr. Stalo se to už podruhé, a přestože ho to nešokovalo tolik jako napoprvé, měl zkažený den.

Před několika hodinami zavolal Billymu a zanechal mu vzkaz, ale ten se dosud neukázal, což Oscara vážně štválo. Platí Billymu spoustu peněz, aby mu byl k ruce a přiběhl, kdykoliv bude třeba, ale několikrát, když mu volal, nebyl ten malej šmejd k zastížení.

Ale může si za to sám. Máma ho vždycky varovala, že se černejm hubám nedá věřit. O to víc byl podrážděný. Máma totiž vždycky měla ve všem pravdu.

„Šéfe? Šéfe?“

Oscar sledoval, jak Billy pyšně nakráčel do ložnice jeho velkého luxusního bytu a vzápětí se zarazil, vytřeštil oči a jeho tmavá kůže zbledla. „No to mě poser!“

„Hraješ si na Anthonyho Blunta? Volal jsem ti už před třemi hodinami, a ty sotva přijdeš, tak nadáváš. Ani nepokládáš za slušné se mi omluvit.“

„Promiňte, šéfe, byl to trochu šok.“

Oscar pohlédl na Billyho tvář poznamenanou zděšením. Byl malý a podsaditý a kůži měl černou jako tér. A na krk si nechal

vytětovat nahou ženu. Oscar usoudil, že se ho musí co nejdřív zbavit. K čemu je mu mlátička, která nesnese pohled na trochu krve?

„Chci, abys to uklidil. Později mám v klubu schůzku s Alfiem Jenningsem a poslední věc, kterou potřebuju, je, aby na mě řval jako kráva, že jdu pozdě. Jdu si dát sprchu. Ať to zmizí, než se vrátím.“

Oscar stál pod horkým proudem, prýšticím na něho ze sprchy. Voda mu stékala po hrudi. Otevřel ústa, aby ji do nich zachytil. Útočily na něho události právě uplynulé noci.

Zkraje večera poslouchal Vaughna Sadlera, jak vypráví o své dovolené v Marbelle. Bylo to nesnesitelné a Oscar dospěl k přesvědčení, že jestli bude nucen vyslechnout si ještě víc prázdninových zážitků, tak skončí v kómatu na intenzivce.

Kašlal na to, kam kdo jezdí, a kecy jako z cestopisů ho nezajímaly. Nenápadně se podíval na hodinky, ale Vaughn ho přistihl.

„Byl bys radši někde jinde. Nenudím tě, Oscare?“

„Vůbec ne, Vaughne. Jsem fascinován. Mohl bych tě poslouchat celou noc.“

„To rád slyším. Kde jsem to skončil? Přetrhl jsi mi nit.“

„Zrovna jsi mi chtěl povídat o svém novém bazénu.“

Nejradši by Vaughnovi zatnul do hlavy sekeru, aby už konečně zmlkl, jako minulý týden tomu Albánci, když se ho pokoušel ošulit, ale dál se usmíval přes zatnuté zuby a poslouchal, kolika způsoby se dá provzdušnit voda v bazénu.

Oscar pochyboval, že by tu vydržel sedět a poslouchat tyhle kecy, kdyby je na něho chrlil někdo jiný. Jenže tohle je Vaughn Sadler, a přestože odešel „do penze“ a v byznysu se už pár let nepohybuje, Oscar nezná jediného příčetného muže, který by si dovolil Vaughna ignorovat. Nejenom že ví, jakou má ten chlap pověst, ale na vlastní oči viděl, co dokáže, a rozhodně by se s ním nikdy nechtěl dostat do křížku.

Alfieho a Vaughna znal od té doby, kdy se jako dvacetiletí flákali po klubech v Soho a zoufale se snažili udělat si jméno. Vaughn z nich díky své nebojácnosti prorazil jako první. Nikdy před nikým a před ničím necouvl. Kdykoliv někdo – včetně Oscara – zaváhal a zdráhal se jít na určitá místa, Vaughn se toho úkolu zhostil a vyřešil ho s přehledem a precizně. Samotná jeho přítomnost byla stejně hrozivá jako zbraně, které nosil.

Vaughn se nechal najímat od staré gardy, od lidí, jako byli Šílenec Collins nebo Leroy Andrews, kteří byli ve své honbě za potrestáním všeho, co považovali za projev nedostatečné úcty či pochybení, nemilosrdní i podle Oscarových měřítek.

Povídalo se, že Eddie Williams, bezvýznamný překupníček drog se slabostí pro hazard, dlužil Šílenci Collinsovi necelé dva tácy. Žádná velká páлка, ale Collinse našťvalo, že musí na peníze čekat, zatímco si Eddie vyrazil na víkendový výlet do Amsterdamu. Což pokládal za projev nedostatečného respektu. Proto spolu se svými kumpány vtrhl do Eddieho domu, zatímco byl pryč, tam znásilnili jeho ženu a dvě nezletilé dcery a pak je rozkrájeli na kousky. Navíc Šílenec Collins si poté v domě svých obětí uvařil čaj a posvětil sendvič se šunkou.

Tím, že se Vaughn takových lidí nebál, vydobyl si respekt mezi nejvíc uznávanými bossy z podsvětí. Od té doby se držel na vrcholu.

Mimoto si vydělal obrovskou sumu peněz. Za obchodního partnera ho chtěl mít každý, protože všichni věděli, že Vaughn nikdy nikoho nepodrazil. Nejenom že byl nedotknutelný, ale měl i svou čest, což je v jejich světě vzácné.

Oscar nikdy do žádného kšeftu s Vaughnem nešel, ačkoliv by moc rád. Ale doneslo se mu, že ho Vaughn považuje za nedůvěryhodného. Nekonečně ho šťvalo pomyšlení, že se Vaughn Sadler pokládá za něco lepšího, než je on. Ale o hodně víc ho vytáčelo, že tu musí dřepět a poslouchat jeho úmorné historky. Jenže buď se mu podvolí, anebo si ho proti sobě poštve, a o to určitě nestojí.

Nakonec se omluvil, protože mu zazvonil mobil, a on předstíral, že volá jeho matka.

„Však víš, jak to chodí, Vaughne. Musím se zvednout a jet se za stařenkou podívat. Zůstala sama a není na tom zdravotně dobře.“

„Tohle se mi líbí – synové se starají o své mámy.“

Oscar byl rád, že může vypadnout z baru na Glasshouse Street. Vzpomněl si na matku. Rozhodně ji nechtěl vidět, ani s ní mluvit. A co víc. Kdyby ji viděl ležet na ulici, přešel by na druhou stranu. Není nic víc než věčně ožralá špindíra, a kdyby tátovi před smrtí neslabil, že se o ni postará, dávno by ji pohřbil.

Kdykoliv o matce přemýšlel, rozbolela ho hlava. Proto se rozhodl pro pětiminutovou procházku do Whispers, aby se podíval, co se tam děje. Až na několik nervózních a velmi špatných komediantů zel klub prázdnotou. Sledoval je, jak se střídají na pódiu, a dělalo mu potíže vyloudit ze sebe pouhý úsměv. Oscar nechápal, k čemu jsou takoví komedianti vůbec dobří. Podle jeho názoru jsou to pěkní ubožáci, když se uvolí promarnit život pokusy o rozesmívání druhých.

Alfieho výstupy slyšel nesčetněkrát a podle jeho názoru horšího komika nikdy neviděl. Pohyboval se na hraně trapnosti. Oscar soudil, že kdyby Alfie mu tenhle klub nepatřil, nikdy by se na pódium nedostal. Nikdo se zdravým rozumem by mu to nedovolil. Ale ať už byl Alfie sebehorší komediant, Oscar musel uznat, že je to mazaný obchodník a klub tvoří dokonalou kouřovou clonu pro jejich projekty. Zejména pro ten nový.

Zamžoural na barmanku a ucítil, že se na něho valí jedna z jeho častých migrén. O to byl radši, že se Alfie nepředvádí na pódiu. Něco jiného je poslouchat Vaughna, jak mele o dovolené, a úplně něco jiného je poslouchat Alfieho exhibujícího na pódiu.

Z klubu odešel ve chvíli, kdy na jeviště napochodovala nějaká trapná komediantka a spustila o krámech a menopauze. Zamířil zpátky do svého bytu v Holborn. Bolest hlavy se mu usadila za očima a v ústech ucítil kovovou pachut.

Doma zvedl telefon a osobě na druhém konci linky hrubě poručil:

„Přiveď mi jednu!“

„Kterou, šéfe?“

„To je fuk. Chci se krapet povyzazit.“

Dívka před ním stála a nervózně po něm pokukovala. Oskar ti-poval, že je jí kolem dvaceti, přestože vůbec nezáleželo na tom, jak je stará. Neměl zájem cokoliv se o ní dozvědět. Byla velmi štíhlá a měla tmavé vlasy, ale když se svlékla, popudilo ho, jak má veliké cecky. Z obrovských koz se mu dělalo šoufl. Připomínaly mu matku.

Nahá se položila do jeho čistých lůžkovin barvy břidlice a Oscara migréna se zhoršila. Zamumlala něco nesrozumitelného a pak se předklonila a masírovala mu penis. Napřed jemně, potom tvrdě. Rychlými pohyby po něm přejížděla jazykem.

Téměř oslepený bolestí Oscar zíral na ženu pracující na jeho povadlém penisu. Nevzpomínal si, kdy naposledy mu stál, a takhle nepoužitelná děvka s obrovským dudama mu rozhodně nepomáhá.

Švihl paží a vrazil jí ruku mezi nohy. Hlasitě vykřikla a posílila tím bolest v jeho hlavě. Praštil ji. Dostatečně tvrdě, aby se jí zatočila hlava, ale ne tolik, aby ztratila vědomí.

Popadl dívku za vlasy a přitáhl ji k sobě. Nacpal ji pod sebe, aby jí ukázal, jaký je chlap. Doširoka jí roztáhl nohy a chystal se do ní vrazit penis, ale erekce ne a ne se dostavit.

Ponížení a frustrace se přetavily do šíleného vzteku a on začal do dívky zběsile kopat.

Když se uklidnil, pohlédl dolů. Břidlicově šedé povlečení se zbarvilo do purpurova. Najednou se cítil velice vyčerpaný. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že migréna je pryč. Radost mu kalilo pouze vědomí, že teď bude muset spát na pohovce.

Oscar vylezl ze sprchy. Doufal, že Billy už uklidil. Teď byl spokojený s tím, co se stalo. Celý den ho to trápilo. Nepozastavoval se nad tím, co udělal – byla to jen laciná šlapka, kterou stejně nebude nikdo postrádat. Ani si nevzpomínal na zdroj své nenávisti.

Vesele si pohvizdoval a chystal se na schůzku. Měl výbornou náladu a nemůže mu ji zkazit ani Alfie a jeho výstup na stojáka.

KAPITOLA ČTYŘI

Emmie Jenningsová se bůhví pokolikáté podívala do zrcadla a povzdechla si. Spodní část tmavě růžových stěn jejího pokoje oživovaly hedvábné krémové tapety – objednané z Ameriky. Matka na tom trvala, i povlečení musí mít zásadně hedvábné a od Ralpha Laurena. Na druhém konci pokoje na padesátipalcové ploché televizi vyhrávala stanice MTV se staženým zvukem.

Na podlaze se množily hromádky poházeného oblečení a vestavěný šatník byl stále plný modelů od známých návrhářů, ale nic, co až do téhle chvíle vyzkoušela, nemělo ten správný šmrnc. Kamarádky ve škole pějí ódy na její štíhlou postavičku, ale ať jí lichotí sebevíc, Emmie si připadá tlustá.

Táta, Alfie, je někde ve městě, a máma, Janine, odjela do severního Londýna za kamarádkami, takže Emmie dostala skvělou příležitost setkat se s Jakem.

Justin Bieber vyřvával z jejího iPodu ve chvíli, kdy matka otevřela dveře a nepochodovala dovnitř. Loni si Emmie dala na dveře ceduli s nápisem *Nevstupujte bez klepání*, ale máma ani táta ji nebrali na vědomí.

Emmie sledovala, jak se matka cpe obří tyčinkou Mars. Usadila se s ní na kraji bílého koženého dvojlůžka. Ačkoliv mámu milovala, nemohla si pomoci a hodně se za ni styděla – a potom se kvůli tomu styděla za sebe.

Propadala se hanbou, kdykoliv se máma objevila ve škole, a zaskoušela krušné chvíle, když si z ní ostatní děti začaly utahovat.

„Tvoje máma je tak tlustá, že když stoupne na váhu, ozve se: ‚Přístroj je určen jen pro jednu osobu, prosím.‘ Tvoje máma je tak vypasená, že ji nepozvedne na duchu ani sám pánbůh. Tvoje máma je taková koule, že když se v létě vyvalí z domu, nastane zatmění slunce. Tvoje máma je tak široká, že se probouzí v různých časových pásmech.“

Vtipy bolely a nebraly konce. Emmie nemohla věčné pošklebování vydržet a postěžovala si otcí. Ten ji chvíli přemlouval a podplatil novou kabelkou Chloe, aby mu řekla, kdo ji zlobí.

Potom navštívil rodinu každého posměváčka s pár obzvlášť drsnými chlapíky za zády a dobírání přestalo, jako když utne, avšak Emmie dál musela nést pocit viny za vlastní myšlenky. Mámu zbožňovala, ale v hloubi duše se děsila, aby nedopadla jako ona. Trápilo ji to tolik, že dobrovolně hladověla. Vyčítala si, že je vůči mámě krutá. Není přece správné myslet si takové věci.

„Co máš dneska večer v plánu, Em?“

„Pan Lucas na nás uvalil tunu domácích úkolů z biologie. Přísahám, že umřu nad učebnicí.“

Janine Jenningsová se na dceru usmála. Emmie ráda přeháněla už jako malá. Klidně vsadí svou kabelku od Prady, že tuna úkolů je ve skutečnosti jedna stránka opakování. Ačkoliv roční školné činí osmnáct tisíc, akademiky tam rozhodně nevychovájí.

„Vrátím se pozdě. Nečekej na mě, ale kdybys něco potřebovala, budu na mobilu. A něco sněz, Em. V ledničce je spousta jídla. Když si nedáš pozor, budeš jenom kost a kůže.“

Matka ji sevřela v medvědíh objetí a zamířila ke dveřím. Na posteli po ní zůstal prázdný obal od čokolády.

Emmie počkala, až umlkne vrčení matčina range roveru. Pak přistoupila k jedné ze svých skříní a vytáhla krabici od bot schovanou pod oblečením. Zvedla víko a zahleděla se na dopisy. Četla je tolikrát, že je znala nazpaměť. Měla by je vrátit tam, kde je vzala, ale nemohla se k tomu odhodlat. Stal se z toho rituál. Pokaždé když věděla, že je sama, otevřela škatuli a zírala na obálky, aniž je zvedla. Cítila, jak se v ní vzdouvá zlost. Zaklapla víko a schovala krabici do bezpečí.

Zapnula počítač a podívala se, jestli nemá nějakou zprávu. Ne že by nějakou čekala. Těch pár kamarádek, které měla, zavrhla